

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. София, 02.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 05.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светомир Бабаков

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10854** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на лишения от свобода В. Н. Д. ЕГН [ЕГН], изгърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ при Затвора [населено място], четвърта група срещу Заповед № 75 от 02.09.2019 г. на началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен от ЗО „К.“ в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“.

В жалбата е заявено несъгласие с оспорения административен акт, като е изложено твърдение за наличие на законовите предпоставки за допускане на поисканото преместване, като в подкрепа на това твърдение са изложени аргументи. В съдебно заседание, жалбоподателя лично поддържа жалбата по заявените доводи и формулира искане за постановяване на съдебен акт, по силата на който да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип.

Ответната страна-Началника на Затвора С., чрез процесуалния си представител – мл. юрисконсулт Д. М. - оспорва жалбата, като заявява твърдение за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира разноски.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, съдът намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок и отговоря на изискванията за форма и съдържание, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателят е постъпил в затвора [населено място] на 15.02.2011 г. за изтърпяване на наказание, наложено му с присъда по НОХД № 213/08 г. на РС Пирдоп и присъда по НОХД № 151/11г. на СОС, при първоначално определен от съда „строг“ режим, считано от 29.09.2011г., заменен на „общ“ на 18.11.2015г. Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял една четвърт от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС. Лишеният от свобода В. Д. е подал до Началника на Затвора-С. молба, в която е формулирал искане за прекатегоризиране на затворническото общежитие, в което да изтърпява наказанието от такова от закрит тип в такова от открит тип. По повод така подадената молба и в изпълнение на изискванията на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС, началникът на Затвора С. е изискал становище от инспектор социални дейности и възпитателна работа („ИСДВР“ от 30.07.2019г./л.20/, началника на ЗО“К.“ от 30.07.2019/л.19/ и на ЗНРОД при Затвора С./л.18/. Във връзка с така изразените становища, Началника на Затвора-С. е постановил и оспорената в настоящото производство Заповед № 75 от 02.09.2019 г., с която на основание чл. 64, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗИНЗС е отказал на л.св. В. Д. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип. В мотивите на заповедта е обоснован отказа като е посочено, че към момента не може да бъде направен обоснован извод, касателно добро поведение у молителя, което е задължителна предпоставка, визирана в нормата на чл. 64 ал.1 от ЗИНЗС. Недоволен от така постановената заповед, в която е обективизиран отказ за преместване в затворническо общежитие от открит тип, жалбоподателят Д. е оспорил същата, по повод което оспорване е образувано и настоящото производство. В сезиращата съда жалба е заявено, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като жалбоподателят е бил многократно награждаван, както и че не е наказван. В о.с.з жалбоподателят поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена.

При извършената служебна проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт, съдът установи, че заповедта е постановена от компетентен орган в кръга на правомощията му, при спазване на административнопроцесуалните правила и в съответствие с приложимата материалноправна норма. Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. В ал. 2 на чл. 64 от ЗИНЗС е предвидено, че началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и

на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл. 43, ал. 4. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието. В настоящия случай, оспорената заповед е постановена от ИФ Началника на Затвора-С., Д. Т., на когото със заповед № 1-3684/15.08.2019 г. на главния директор на ГДИН е било възложено да изпълнява функциите на началник на Затвора- С., т.е от компетентен орган по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС. Спазен е и указания процесуален ред, като преди постановяване на заповедта, административният орган е изискал и е получил становища от Инспектора „СДВР“, ЗНРОД. Препис от заповедта е връчена на л.св. В. Д. срещу подпис, като препис е постановено да бъде изпратен и до прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнение на наказанията при СГП. С оглед така описаното, настоящия съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения от категорията на съществените такива, които да ограничат правата и законните интереси на жалбоподателя и да обосноват незаконосъобразност на административния акт на собствено основание.

От описаната в оспорения административен акт фактическа обстановка, се установява, че л.св. В. Н. Д. е осъден на наказание в размер на 16 г. и 8 м. лишаване от свобода, наложено му с присъда по НОХД № 213/08 г. на РС Пирдоп и присъда по НОХД № 151/11г. на СОС, при първоначално определен от съда „строг“ режим, считано от 29.09.2011г., заменен на „общ“ на 18.11.2015г. Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял една четвърт от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС /видно от приложена докладна записка/. От така приложената докладна записка се установява, че по отношение на л.св. Д. е налице материалноправната предпоставка, регламентирана в чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, а именно да е изтърпял най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип. Наличието на тази материалноправна предпоставка обосновава допустимостта на искането за прекатегоризиране на типа на затворническото общежитие. От друга страна, видно от съдържанието на цитирания по-горе текст на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът е предоставил право на административния орган да извърши преценка по целесъобразност на исканото преместване, като в нормата е употребен израз „могат да бъдат премествани“. Настоящият състав приема, че единствено наличието на законово изискуемата предпоставка за преместване на определено лице-лишен от свобода в затворническо общежитие от открит тип, не е достатъчно да задължи административният орган да постанови неговото преместване. Срокът на изтърпяното до момента наказание, само по себе си не е достатъчно да обоснове това преместване. В тази връзка, нормата задължава Началникът на затвора да прецени доколко, с оглед поведението на лишения от свобода, това преместване би било целесъобразно. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за преместване, се взема на база дадени становища на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа (СДВР) и заместник-началника по режимно-охранителната дейност относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. В тази връзка преценката на административния орган е по целесъобразност, което от своя страна не подлежи на

съдебен контрол.

В случая административният орган е отчетел поведението на жалбоподателя, данните от изпълнението на присъдата и е формирал вътрешно убеждение, че оценката на риска от рецидив е спаднала на 69 точки, което е във високите граници на средните стойности. Налице са все още проблемни зони, върху които следва да бъде продължена корекционната дейност. Посочено е, че представляват дефицит зоните криминално минало, отношение към правонарушението, междуличностни проблеми, умения за мислене, управление на финанси и доходи, злоупотреба с алкохол, злоупотреба с наркотици. Така формирания от административния орган извод изцяло се подкрепя от данните по преписката, както и от изготвения доклад на инспектор „СДВР“/л.54-58 по преписката/. Видно е от досието на жалбоподателя, че същия редува положителни периоди на развитие в пенитенциарното заведение, с деструктивни такива, поради което оценката на риска от рецидив е била първоначално намалена, след което е била завишена на 78 т., като в настоящия момент е 69 т./над средните стойности/. Същият е бил награждаван за добро поведение, но са налице данни и за налагани наказания през 2017 и 2018 г./Заповед № 192/10.11.2017 г., заповед № 168/02.10.2018 г. и заповед № 045/11.01.2017 г., всички на началника на ЗО „К.“/, като по преписката са приложени копия от тези заповеди.

С оглед на изложените обстоятелства настоящият състав приема, че правилно и обосновано административния орган е приел, че поведението на л.св. В. Д. изисква продължаващо наблюдение в контролирана среда, което би могло да се осъществи в затворническо обществено открито тип, поради което, искането за прекатегоризиране на настоящия етап се явява неоснователно.

По изложените съображения и мотиви, настоящия съдебен състав намира, че оспорената заповед се явява правилна и законосъобразна, поради което и жалбата срещу нея като неоснователна, следва да се отхвърли.

Изходът от делото обуславя основателност на своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника за осъждане на жалбоподателя за разноски в производството – юрисконсултско възнаграждение (лист 50 от делото). На основание чл.78 ал.8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, В. Н. Д., следва да заплати на ГДИН разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, 74-ти състав, III-отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. Д. ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ при Затвора [населено място], четвърта група срещу Заповед №

75 от 02.09.2019 г. на началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен от ЗО“К.“ в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“.

ОСЪЖДА В. Н. Д. ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”– юридическо лице към министъра на правосъдието, със седалище в [населено място] и адрес [улица] сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 64, ал. 4, изр. 2 от ЗИНЗС, настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: